ტარტაროზი

კვირა 16 სექტემბერი 1928 წ. № 170

წელიწადი მეხუთე

ფასი 15 კაპ.

ტოლსტოის იუბილეზე

მოსკოვში ტოლსტოის იუბილეზე გაგზავნილი საქართველოს დელეგაცია, როგორც ხედავთ, სურათზე დაუტევლობის გამო, ამჟამად თქვენს წინაშე წარმოდგენილია მხოლოდ თავიანთი წინა ნაწილებით, ანუ მუცლებით. რაც შეეხება დანარჩენ ნაწილებს, ვეცდებით მოვათავსოთ ისინი შემდეგ ნომერში.

დელეგატები გავგზავნეთ: ქვით „ორთან“, სხვა „სამასო!
ერთი შარვალს ვერ იმაგრებს და მეორე—ქამარსო,
იმას „ყვავილები“ მიაქვს, მილოცვები —ამასო!.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ხ უ მ ა რ ა

— მოდიხარ ამეღამ?

შეეკითხა ქარხნის მუშა, წყალობა თვითცნობიერაშვილი თავის ამხანაგს, გახა უმიაშვილს, თავისი ინდიფერენტული განწყობილებით რომ განირჩეოდა თითქმის ყველა იმ საკითხისადმი, რომლებიც ქარხნის მუშა-თანამშრომელთა ღია კრებებზე კი დაისმებოდა ხოლმე.

— არ ვიცი, ვნახოთ...

ჩაილაპარაკა თავის გაქნევით გახამ.

— რა ვნახოთ? რას ითრევ ფეხს? განა, ამეღამაც ინდუსტრიალიზაციის სესხის საკითხია რო...

— მა, რა?

— რა და ქარწისქვილი... ტოლსტოის საღამოა, გესმის, დიდი მწერალი ვინმე ყოფილა. მოხსენებას წაიკითხავს ჩვენი „კულტკომი".

გახას გულს კომისრის წყალობასავით მოხვდა წყალობას განცხადება.

და მართლაც, თუ სესხის ან სხვა ამისთანა საკითხების გარშემო გამართულ კრებებს ვერ დააკლდება, რატომ არ უნდა მოვიდეს, ვსთქვათ, ასეთ კრებაზე გახა? მით უფრო, რომ კრება საღამოს არის დანიშნული.

ადგილკომის რწმუნებულის განცხადებაც სწორეთ, ასეთი იყო; გახას ახლა მოაგონდა—„ლიტერატურული საღამოაო" — რომ სთქვა, რწმუნებულმა.

თუმცა იშვიათად, მაგრამ გახა მაინც დასწრებია ასეთ საღამოებს. იქ ის ერთხანს ისმენდა ხოლმე, შემდეგ კი ლაზათიანადაც გამოიძინებდა იქვე რბილ სკამზე. მეშენ გეტყვი და გაღვიძება და გამოფხიზლება არ ყოფილიყვეს უზრუნველყოფილი. მოსწონდათ თუ არ მოსწონდათ მოხსენება თუ სხვა რამ, რასაც სცენაზე კი ჰქონდა ადგილი, გათავების ჟამს ისეთ ტაშსა და ყრიამულს ატეხდენ მაყურებლები, რომ, „ას ფუთიანი ძილიც" რომ სდგომოდა კაცს თავზე, იმასაც კი კურდღელივით დააჭყეტინებდენ თვალებს.

უფრო მეტად ცხარობდენ ახალგაზრდები. თუმცა მათ არც სხვები ჩამორჩებოდენ ამ საქმეში.

ტაშის დაკვრა ორატორისა თუ სცენაზე მოთამაშისათვის ერთ ნაირი შეგნების მაჩვენებელიც იყო და ყოველი მუშა ცდილობდა ასეთი შეგნების გამოჩენას და მით მოწონების „დამსახურებას" მაყურებელთა თვალში.

ქარხანაში თითქმის მარტო გახა ითვლებოდა ისეთ ჩამორჩენილად, რომელსაც მოქმედებისა, თუ მოხსენების დროს ძილი ავყრობდა ხოლმე. ამიტომ მათი დასასრულისას თითქმის მუდამ ეპარებოდა და ვერც აპლოდისმენტოვაციებში ღებულობდა აქტიურ მონაწილეობას.

„პასივი ხარო"-—რომ ეტყოდენ გახას, მას რაღაცნაირი ირიბული ღიმილი გადურბენდა ხოლმე სახეზე.

გახას არც კი ესმოდა კარგათ სიტყვის — „პასივის" მნიშვნელობა. მხოლოთ ისევ ეჭვით თუ გრძნობდა, რომ მაინცა და მაინც დიდათ საქებური და სახარბიელო ეპიტეტი არ უნდა ყოფილიყვეს ეს რაღაც „პასივია".

— შეგიძლია ოჯახის წევრებიც მოიყვანო თან, ა?...

დაატანა აქამდის საერთო გზიდან განზე გადახვევის ჟამს თვითცნობიერაშვილმა.

გახას ვინ ჰყავს ოჯახში? მარტო ცოლი. თუ ქარხანაში და საერთოდ ამხანაგებში გახა ისე ჩამორჩენილ, დამცირებულად გრძნობს თავს, რასაც ასე თუ ისე კიდეც ურიგდება და უდრტვინველად იტანს, ცოლთან, პირიქით, ამაყად უჭერია თავი და თავის თავმოყვარეობის შელახვას ბუზსაც კი არ შეარჩენს, არა თუ სხვას ვისმე, რომელსაც ამაზე მეტად მოეთხოვება პასუხი. ფიზიკური ძალით გახას ასე თუ ისე შეუძლია დაკვეხნა და პასუხის მოთხოვნაც ხომ უმეტესად ამ უკანასკნელზე ჰკიდია.

— მოდი, ამეღამ სოფუაც წავიყვანო თან!.. გაუელვა თავში ფიქრმა, როცა თვითცნობიერაშვილი მიიმალა.

— ი რაღაც „კალმათია" თუ მისი ჯანდაბა, ამეღამ, ხომ არ იქნება, რახან საღამო „ლიტერატურულია"..

გული მოიმედიანა გახამ, რადგან რამდენ ლიტერატურულ საღამოსაც კი დასწრებია ის, ყოველთვის მოხსენებას ლექსებისა, მოთხრობებისა, თუ სცენების კითხვა მოსდევდა, ხოლო ერთხელაც არ ახსოვს, რომ ასეთ საღამოზე კამათი გამართულიყოს.

გახას ზედმიწევნით ეჯავრებოდა ყოველგვარი მსჯელობა კრებებზე, რადგან თვითონ თითქმის ვერას დროს ვერ ღებულობდა მასში მონაწილეობას, ხოლო თუ იშვიათად რამე წამოცდენია, ჯერ არ ახსოვს, რომ ასეთ მის გამოსვლას სიცილი და ქოქოლა არ მოჰყოლოდეს ამხანაგების მხრით.

— ამეღამ კი „კალმათი" არ იქნება, მაშასადამე, შეიძლება სოფუას წაყვანაც!..

გაიფიქრა გახამ და სახლში მისულმა აცნო ცოლს თავისი ასეთი გადაწყვეტილება.

სოფუას სიხარულს საზღვარი არ ჰქონდა, რადგან, როცა გახა საღამოობით სახლიდან სადმე გადიოდა, ქალი ერთთავად სულ სახლში იჯდა და, ასე ვსთქვათ, მარტოობაში, „სული ამოსდიოდა". სოფუასთვის თითქმის

ტარზანი და ტოლსტოი

(მეგობრული)

— შეგიძლია თავი ყველასთან ამაყად გეჭიროს, ხოლო ჩემთან კი ნურას უკაცრავათ: ტოლსტოი რომ ხარ, „ტოლსტი"-„ტოლსტი" წიგნები კი გაქვს, მაგრამ ოცდაოთხ ტომს მაინც ვერ გადააშორე. მე კი... მე სამოცდამეცხრე წიგნი უკვე გამოვეცი და ჯერი ახლა სამოცდამეათეზეა!..

არ იყო არც საზაფხულო აგარაკი, არც სასეირნოდ გავლა-გამოვლა და არც ქალებისათვის ჩვეულებრივი „ქორაობა“. ერთავად სულ სახლში იჯდა და ქმრის მცირე ხელფასს თავის საშინაო მუშაობასაც ზედ უმატებდა, რომ „პური“ მაინც უზრუნველი ჰქონოდათ.

ამელამ კი სოფუა დიდ დღესასწაულზე მიმავალსავით მოირთო, მოიკაზმა და დანიშნულ დროს წინ ყოჩივით მიმავალ გახას უკან აჩრდილივით აედევნა, რითაც არა ერთი გამვლელის ყურადღებაც კი მიიპყრო ქუჩაში.

საღამოს რვა საათიდან ქარხნის კლუბის ვეებერთელა დარბაზი უკვე გაჭედილი იყო ხალხით.

გახა და სოფუა თუმცა მოგვიანებით შევიდნენ დარბაზში, მაგრამ ცოლის თანხლებით წაქეზებულმა გახამ მაინც მოახერხა ერთად წყვილი საჯდომის მომარაგება და ზედ ახლად ჯვარწერილებივით მწკრივად წამოსკუპება.

ტრიბუნაზე „კულტკომის“ გამოჩენას მქუხარე ტაში მოჰყვა დარბაზში. გახამ პირველმა ასტეხა ტაში და ღრიანცელი, რითაც ბევრი ამხანაგის ღიმილ - შერთული ყურადღებაც კი დაიმსახურა.

მაგრამ გახა „ვერდენივით“ იჯდა თავისი ცოლის გვერდით, შენიშვნებს არავითარ ყურადღებას არ აქცევდა და განაგრძობდა ცოლის წინაშე შეგნებული მოდარბაზის როლის თამაშს.

„ადგილკომი“, რომელიც; გახას აზრით, აქამდის ზედმეტად, ასე ვსთქვათ, „უბრალო ფორმისათვის“ ესკუპა მომხსენებლის გვერდით, უცბათ წამოდგა, გასწორდა წელში და კრებას მოუწოდა: „აბა, ვის სურს მოხსენების ირგვლივ თავიანთი აზრის გამოთქმა“-ო..

გახას, ცოტა არ იყოს, არ იამა კრების ასეთი მიმართულება, მაგრამ გულში მტკიცედ გადასწყვიტა: „რაც უნდა მოხდეს, კრინტსაც არ დავსძრავ, სხვების აზრებს გულდასმით დავიხსომებ და ჩემი ვითომც და განზრახ აქ გამოუთქმელი მსჯელობით ცოლს ისევ შინ მოვაწონებ თავსო“..

მაგრამ „კაცი ბჭობდა, ხოლო ტარტაროზი კი იცინოდაო“, ნათქვამია. აკი გახასაც გაუწყრა ღმერთი და ვიღაცას მიერ ტოლსტოის ნაწერების ჩამოთვლას ყური არ მოჰკრა!.. გაიგო თუ არა—ტოლსტოის „აღდგომა“ დაუწერიაო, მაშინვე მოხერხებულმა აზრმა გაურბინა გულში:.

„არა, რაღა სახლამდის ვიმახსოვრო ამდენი სხვების ნათქვამი? მარტო ეს ერთი მომენტი სავსებით საკმაო სხვების თვალში; თავის ამაღლებლად, არა თუ შედარებით თშეგნებული სოფუას გასაბიაბრუებლადო!“...

ამხანაგო თავმჯდომარევ, — დაიწყო გახამ და მკერდი კიდევ უფრო ამაყად გასწია წინ, რა კი შენიშნა, რომ თითქმის მთელი დარბაზი გამოუთქმელი ცნობის მოყვარეობით მას მისჩერებოდა...

— მე მხოლოთ იმას ვიტყვი, რომ ტოლსტოისთანა შეუგნებელი მწერლები ჩვენ არ გვესაჭიროება. იგი ხუცების და ბერების მწერალი იყო და არა მუშების და გლეხების, როგორიც უნდა იყვნენ საბჭოთა პატიოსანი მოქალაქეები. მან, როგორც ვიცით, დასწერა ისეთი ყოვლად უვარგისი თხზულება, როგორიც არის „აღდგომა“...

და გახას უნდოდა აღდგომის ირგვლივ მართლაც რომ ყოვლად აღმაშფოთებელი მრისხანე სიტყვათა კორიანტელის დაყენება, რომ უცბათ სრულიად მოულოდნელად თვითონ გაეხვია ზღვა სიცილისა და სასტიკი დაცინვის კორიანტელში.

დარბაზში დიდხანს არ შეწყვეტილა გულიანი ხარხარისა, თავჩარგული ხითხითისა თუ კბილებ-დაკაპიწებული კისკისისა და ჟრიამულის დაუსრულებელი ქუხილი.

„სიცილი გადამდებია“-ო, ნათქვამია და ამ ნათქვამის აზრი იმდენად ღრმა აღმოჩნდა, რომ თვითონ გახასაც კი გადაედო ეს საერთო სიცილი. მიხვდა, რომ რაღაც სისულელე წამოროშა, და თუმცა მოკვეთილივით დაეშვა სკამზე, მაგრამ დანარჩენ საღამოს განმავლობაში თავი ისე ეჭირა, თითქოს განგებ, ხალხის შესაჩოჩქოლებლად წამოისროლა ხუმრობაო.

— ძალიან არ ვაცინე, ქალო, ხალხი? ამაყად ეკითხებოდა ოთახში დაბრუნებული გახა თავის ცოლს...

თუმცა სოფუასთვის სულ ერთი იყო: აცინა გახამ ხალხი თუ ხალხმა იცინა გახაზე. ფაქტია მხოლოდ ის, რომ, თუ აღნიშნულ საღამოს სოფუაც დაესწრო, ეს მოხდა მხოლოდ გახას მეოხებით და, მაშასადამე, გახა ჭკვიანიც არის, კეთილიც და, თუ გნებავთ,—ხუმარაც.

ონისიმე.

რესპუბლიკის სახალხო არტისტი
ნ. გოცირიძე

(მეგობრული შარჟი)

— ამ მომავალ სეზონში არშაკ მინაიჩის საქმეა „პლოხათ“, თორემ ლიჩნათ ჩემი — ჰიი, ძალიან კარგათ!.

ბიბლიოთეკა

ჩვენი დროის ჰამლეტი

„სახელი ჩემი—სოლომონ, გვარი—მეჯღანუაშვილი. რაც ქვეყანაში კაცად გამოვედი, მეთაკილებოდა ჩემი გვარი და ამიტომ ვცდილობდი როგორმე შემეცვალა, მაგრამ ვერ მოვახერხე, თუმცა სხვანი კარგად ახერხებენ“..

თქვენ გაგახსენდათ, ალბათ, გულდათუთქული სოლომონ მეჯღანუაშვილი.

ნამდვილი სახელი და გვარი იმ გმირისა, რომლის გადმოცემა ამ ფელეტონის მიზანს შეადგენს, ჯერ-ჯერობით მოუხერხებელია.

დროებით მივიღოთ ის სახელი, რომელსაც მას პროსტიტუტკა ქალები ეძახიან—„ვანლერიკო“, თუმცა მისი ნამდვილი სახელი „ლადუში“ არის.

ძველი რეჟიმის დროს ვანლერიკოს მამა ერთი მეზობელი ქვეყნიდან საქართველოში გადმოსახლდა, რადგან სხვადასხვა თაღლითურ საქმის გამო იქ აღარ ედგომებოდა: ერთ-ერთ მუშათა რაიონში სამიკიტნო ჰქონდა და იქამდის მიიყვანა საქმე რომ მუშებმა მოკვლა დაუპირეს.

აღმოსავლეთ საქართველოს ერთ-ერთ კუთხეში გახსნა მან თავისი საყვარელი სამიკიტნო და თავის საყვარელ შვილს: „ლადუშას“ სამიკიტნოში იხმარიებდა, მაგრამ გაუჭირეს საქმე რუსის ჟანდარმებმა, ჩავიდოდნენ სამიკიტნოში, სვამდენ, სჭამდენ და დანახარჯს ყინულზე სწერავდენ.

აქედან ჩაისახა „ლადუშში“ „რევოლიუცმონური სული“, სიძულვილე ჟანდარმებისადმი.

დრო მიდიოდა, „ლადუშ“ ცოტა არ იყოს წამოიზარდა და სამიკიტნოს საქმეებში ძალიან „ტალანტლივი“ გამოდგა (ამ სიტყვას ხმარობდა ხოლმე მისი მამა, როდესაც შვილის ქებას დაიწყებდა), „ჩემი „ლადუში“ ძალიანი „ტალანტლივი“ ბიჭი გამოდის“.

და, მართლაც, „ლადუშის“ პროექტის თანახმად, მამამ თავისი გვარი რუსულ გვარად გადააკეთა, თუმცა სიტყვის ძირად რატომღაც ილია ჭავჭავაძის ცნობილი გმირი—ლუარსაბი აიყვანა.

ამის შემდეგ, როგორც კი წაიკითხავდა რომელიმე ჟანდარმი, სამიკიტნოს აბრაზე წარწერას—„გილდიი კუპეც ლუარსაბოვიო“, იტყოდა ხოლმე: „ნაშ სობაკა და ეშჩო კუპეც“-ო და გზას აუხვევდა ხოლმე, ასე გადარჩებოდა ზედმეტ ნალოგებს და ჟანდარმების მუქთად გაძღომას. ამ გამოგონებისათვის მამამ შვილს არღანი უყიდა. ალრიტინებდა შვილი არღანს, მამა კი ვაჭრობდა.

ნიკოლოზი რომ ტახტიდან გადმოპინტრიშდა, მამაშვილი კინაღამ ჭკუიდან შეიშალნენ, მაგრამ ყველაფერი მათთვის ისევ კარგად დატრიალდა: საქართველოში მენშევიკები გამეფდენ. ახლა უკვე დიდი ფიქრი აღარ დასჭირებიათ: გვარს ქართული დაბოლოვება გაუკეთეს.

შვილი ჩვეულებრივად ალრიტინებდა არღანს, მამა კი ვაჭრობდა.

ბოლშევიკები რომ შემოვიდნენ, მოინდომეს გვარი ისევ რუსულ დაბოლოებით გადაეკეთებიათ, მაგრამ დარწმუნდენ, რომ ისინი ეროვნებებს არ ერჩიან, ამიტომ გვარი ისევ ქართული დაბოლოვებით დარჩა.

ვინც იცნობდა, მეარღანე ლადუშს, ეკითხებოდა:

— შენი გვარის დაბოლოვება უწინ ასეთი იყო, ეხლა კი ასეთია, როგორ მოხდა ეს?

— ამხანაგო, შოვინისტურ და ნაციონალისტურ მიდრეკილებებს დროა თავი დავანებოთო.

როგორც ხელოვნების დარგში მომუშავეს, უყვარს დისპუტებზე სიარული, სადაც ირჩევა ხელოვნების საკითხები; ზის კუნძივით და მის ფუნქციებს შეადგენს მომხსენებელს პაპიროსი, წყალი და სხვ. მიაწოდოს, თავმჯდომარეს კი უშველოს ზარის დარეკვა, როცა კი ეს საჭირო აღარ არის, თავს მაგიდას ამოაფარებს ხოლმე და უხეირო რეპლიკებს ისვრის.

არც დისპუტზე და არც არავითარ კრებაზე ბოლომდის არ დარჩება დროის უქონლობის გამო, რადგან ზოგჯერ ერთი თვის განმავლობაში პირს ვერ იბანს, ტანის დაბანვაზე კი ლაპარაკიც ზედმეტია.

მუსულმანების უბანში სხვადასხვა საქმეების გამო ხშირად უხდება სიარული. მიუხედავად ამისა, არ იცის, სად არის ტფილისში აბანოები. ისე კი ბრტყელ-ბრტყელი სიტყვებით დაგიწყებთ ლაპარაკს მუშათა მასების კულტურულ დონის ამაღლებაზე. „ახალგაზრდა კომუნისტში“ დაბეჭდილი ფელეტონის ტიპი—„აგიტატორი მიშა“ პირდაპირ ზედგამოჭრილია ჩვენი ვანლერიკოსთვის, იმის გამოკლებით, რომ ამ უკანასკნელ მოხსენების გაკეთების შნო არა აქვს. სამაგიეროდ, დიდი რომანტიკოსია. ერთხელ რომანტიულ ნიადაგზე ნერვებ - აფორიაქებულმა ვანლერიკომ, გასამხედროების მიზნით, 900 მილიმეტრის მანძილზე მოჰკლა.. დიახ, მოჰკლა ხვადი კატა, რომელიც ეარშიყებოდა მათ საკუთარ დედალ კატას, ძალიან „რევნივი“ სულიერია ჩვენი გმირი. ამ მხრივ მამას ძალიანა ჰგავს....

10—11 საათის შემდეგ თქვენ ვანლერიკოს ვერსად ნახავთ. ამ დროს სისხლის სამართლის სამძებრო მილიციასაც კი გაუძნელდებოდა მისი მოძებნა. იგი რომელიმე ორ-აბაზიან პროსტიტუტკასთან არის სადმე ქალაქგარეთ, რომ არ შეამჩნიონ ისეთებმა, რომლებიც მას ჯერ-ჯერობით კიდევ კარგად უყურებენ.

თუ სახლში დარჩა, გაშლის სუფრას ღვინით, არყით, დასდგამს ზედ ორ ჭიქას, ორ თეფშს და მაგიდასაც ორ სკამს შემოადგამს... ერთი სიტყვით, ყველაფერი ორი ადამიანისათვის. ერთ სკამზე თვითონ დაჯდება, მეორეზე კი.... როდესაც ალკოგოლისგან თავში „ჭოპოპები“ გაუჩნდება, მოფრინდება ხოლმე ცისფერ ტანთსაცმელში, ფრთებიანი ქალის ლანდი... და ჰამლეტივით აცახცახებული ვანლერიკოც ესაუბრება ლანდს... თანაც დრო გადასულ პამიდორის ფერ სისხლით დაწერილ სტრიქონებს მღერის:

„ჰეი სო მნოი, პარშივაია
სუკა! პეი სო მნოი“...—

რომ შეეკითხოთ, თუ რად შვრება ყველა იმას, გიპასუხებთ:—„ყველა კარგ მწერლებს არანორმალური საქმეების ჩადენა ახასიათებდათ და ეს თვისებები მეც გამომაჩნდაო“.

მართალი არის პროლეტპოეტი ფრიდონ ნაროუშვილი თავის სტრიქონებში რომ ამბობს:

„შემოვა სახლში, ესენინიდან
მღერის, ერთობა იმ სტრიქონებით,
რომელიც ერთხელ თვითონ აგინა...
ადგება დილით „მახვილ გონებით“,
ისევ სწერს წერილს ცნობილ თემაზე:
ამოვსწვათ შანთით ყველამ ეს სენი,
„მოვსპოთ ლოთობა და ესენინი“!.

გიორგი ზარიძე.

ქრონიკა

დავკარგე: სააგარაკო მატარებლით მოგზაურობის დროს ცოლი. მპოვნელს ვსთხოვ: ტანსაცმელი დამიბრუნოს, რომლის ვალი დღესაც არა მაქვს გადახდილი, და ქალი კი თითონ დაიტოვოს.

დავკარგავ: ძალიან მომწონს ჩემი თანამდებობა, მხოლოდ ვგრძნობ, რომ მომავალ საბჭოთა არჩევნებზე—მას უეჭველად დავკარგავ.

ვიპოვნე: კოოპერატივი, რომლის თაღები ისე გამოცარიელებულიყვნენ, როგორც მისი თავმჯდომარის.. („თავი“ რომ ვსთქვათ, ვაი თუ ვინმემ იფიქროს, რომ თავიანი თავმჯდომარე ყოფილაო!..).

ვიპოვნი: არ ვიკადრებ, თორემ, რამდენი ოწყვილიც გნებავთ, იმდენ ბიუროკრატს ვიპოვნი ზესტაფონიდან-საჩხერემდე.

ბოლოზა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

თავაზიანი კინო მაყურებელი

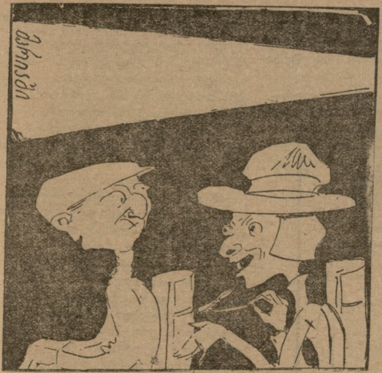

— არ შეიძლება ეს თქვენი „კეპი“ მოიხადოთ? და-ნახვას მიშლის...

— აჰა, ინებეთ!..
— არა, არა, ღვთის გულისათვის, ისევ დაიხურეთ!..

უბედური შემთხვევა

შენ დგეხარ ისევ..
ხედავ და ისმენ:)ჰ
აქ პინკი-პონკი“, იქ „ტირი“-სტირის“ და ამას, აჰა,
სროლაც მოჰყვა...
საბილიარდოდანაც გამოისმის შარების როკვა..
ეგვიპტის სფინქსებს მოგაგონებს მოჭადრაკენი
და სფინქსებრ სდუმან (ალბათ ჭანტაკულათა არის
მათი საქმენი), —
ობივატელშჩინა დასეირნობს „მოდნი“ კაბებით:
დააქვთ „სიმოკლე“ დატვირთულებს „გრძალ-
გრძელ“ ზრახვებით.
მეორე მხრიდან შემოგესმება ჩემანალა
კონფერანსიეს.
კაცს ისედაც მოგბეზრდა კონფერენცია..
— ეხლა მორიგი კონცერტიული განყოფილება
აცხადებს იგი, და ხალხში ბრინჯივით იპნევა
კმაყოფილება,
უკანა რიგებში ტაშიც დაჰკრა „პატარა“ ბიჭებმა,
ერთი ლუარსაბ თათქარიძეთაგანი ყველის ვაჭარი-
ვით იკრიჭება,

(ალბათ უხარია,
რომ ცოცხალია!).
ფარდის ახდისას ახმახი და ოჩოპენტე ბარიტონი,
(იქნება იგი დიანოსე თუ ხარიტონი),
დუროვის მხეცივით შემოიჭრება სცენაზე,
და თვალები აქვთ გადმოცვანაზე,
(თქვენ არ გეგონოთ დოლონაძე ან ვენაძე),
პაუზა ერთ-მეოთხედი საათის.
(ჩვეულებრივი არტისტული სენი ფასონისათვის!...).
რის შემდეგ, მიიღებს სახის ლირიულ მეტყველ
მიმიკას
და ჯვარედინათ გულზე მიიკრავს
ტრაგიულად განწყობილ ხელებს.
ერთ ორჯერ კიდევაც ჩაახველებს,
დადგება ზეგემოტივით
და იწყებს ქართულ სიმღერას „ჩინურჩინებურ“
მოტივით:

„დამისხი დამალევინე ეგ ღვინო ოხერ ტიალი,
ეგების წალმა მეჩვენოს ქვეყნის უკუღმა ტრიალი?!..“
ხომ ხედავთ: ესეც ქვეყნის წალმა ტრიალზე
ზრუნავს!..
თუმცა დალევის შემდეგ ყველაფერი უკუღმა
ბრუნავს!..
შემდეგ „აპოლონს“ შესცვლის ქიზიყელი
„აფროდიტა“.
(მასაც, როგორც სხვა „პევიცას“ თავი მოაქვს
დიდათ).
აჰა, უკვე იწყო აკომპანიმენტი პორტოპიანმა.
მასაც ამოხდება ყელიდან „ფორტე“ ან „პიანა“:
„ტააავო ჩემო, ფეტვი არ გიცერიაა-ა-ა-ა,
რატგან ვქედავ: ხველა ზავკლუბი შტერიაааა!...
ტავო ჩემო-ო-ო“ და დააყივლა პეტუხი.
— ავაი ქე არ გააფუჭა „ვოზდუხი“!..
წამოიყრიანტელა არა მკითხე მოამბემ უკანა
სკამიდან.
ჩვენ დებიუტანტკასაც იმავე წამიდან,
„ჩაფლავების“ ქარები დაუვლის ტანში.
მაგრამ, სწორეთ ამ დროს იგრიალებს ტაში
და დაარღვევს გამეფებულ მყუდროებას,
რის შემდეგ მაკარონის ფეხები საზოგადოებას
მეშჩანურ რევერანსით მორცხვათ უმასპინძლდება.
მაგრამ აი, კონფერანსიემ გამოსვლა ისევ ინება:
—„კრასნი სატირიკ, კუპლეტი ნაზლობუ დნია“—
აცხადებს ისევ ეს მომაბეზრებელი ძია.
და შენ კი გულში
დღესაც ისე, როგორც გუშინ
აგინებ, ესტრადის მომგონს.
და ცალი თვალით „სმოტრავ“ „პატარა“ გოგოს,
რომელიც რომ ატკრივაეტ როტ,
ი კუშაეტ სვეჟი ბუტერ-ბროდ!..
(პრადალჟენიე სლედუეტ)
დონ-კიხოტი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ზოგი გარჯა თავის გასჯაა

„ვისაც პოლონეთში აქვს ან ჰქონდა მამული, თუ სხვა რაიმე ქონება, შემოიტანონ ამის შესახებ განცხადებანი“...

(თემალმასკომებში თვალსაჩინო ადგილს გასაკვრელად მისულ განცხადებიდან)..

— კაცო, ამ დროს აქ რა გინდა, რატომ ყანაში არ მუშაობ?!

— მე ამხანაგო, თავმჯდომარევ, იმის მოსახსენებლად გიახელი, რომ პოლონეთში მე არც სახლი მაქვს, არც კარი და არც ყანა მითესია!..

აგარაკი წყალტუბო

(სახადილოს ავკარგი)

ხა- ხა, ხა-ხა, ხა-ხა; ხა,ხა...
ეს კი არის სასაცილო;
ნუ თუ ძაღლებისთვის გახსნეს
აქაური სასადილო?!.

—:—

თქვენ შიგ ნახავთ ძაღლთა ხროვას
გაგანცვიფრებთ მათი ქცევა:
სამხეცეში იგრძნობს თავსა,
სასადილოთ ვინც აქ შევა..

—:—

დასტრიალებს სუფრას მუდა
ზრდილობით და არა ურჩად,
ზანტად ზვერავს მოსადილეთ
სტოლზე თუ რამე გადაურჩათ!..

—:—

მოქალაქე კი არ ირჩენს
არც ქათმისა საკენკავსა,
მიდის ძაღლი, თხოვნის ნიშნად,
კალთაში დაუდებს თავსა!..

—:—

თითქო ასე ეუბნება:
„დამიტოვე, კაცო, ცოტა“.
ასეთ პოლიტიკით სცხოვრობს,
აქ ძაღლების მთელი როტა!..

პატარა ანკესი.

მე და მუზა

(უძღვნი ბევრს... ძალიან ბევრს..)

მე ცნობილი პოეტი ვარ,
ძლიერი, ვით ევგენ დვალი;
ახალ ქვეყნის მშენებლობის
უსათუოდ მე ვარ თვალი!
სხვა პოეტებს მე არ ვგევარ,
თმებ-დიდა და ჭკუა თხელებს,
მე ჩემთვის ვარ, არ ვეკუთვნი
არც „ყლანწებს“, არც „შემარცხვენლებს“..

წინ მიმაფრენს ჩემი მუზა
(თუმცა ხშირად ვფიქრობ ქალზე)
ვიცი, მამა ახლა ჩემზე
გაბრაზებულია ძალზე!
იწერება: „შვილო, შენმა
პოეტობამ დამაქცია!“..
იცის ჩემი საიდუმლო
მხოლოთ ერთმა რედაქციამ...
იცის, თუ ვით ვჯღაბნი ლექსებს,
რედაქტორი ვით მისწორებს,
დაბეჭდილი დედანს არ გავს
და ეს გულით დარდს მაშორებს.
თუმცა მაინც გავხდი ბიჭი,
ვევნე დიდათ და ვეწამე...:
იცის ჩემი საიდუმლო,
იცის კიდევ ერთმა ღამემ,
როცა დაღლილ დაქანცული
ტახტზე ვიყავ გაგდებული
და გარეთ კი საღამოს დრო
იყო სუფთა, დიდებული..
კარზე კაკუნს ყური მოვკარ
წამოვპრაწე ორივ თვალი;
გავაღე და ჩემს წინ იდგა
საუცხოვო თეთრი ქალი.
სიცოცხლეო! მე ჩემს დღეში
არ მინახავს უკეთესი,
მის თვალებში კრთოდა დარდი
მისტიური, ცეცხლის მთესი...
და ბუროუსში გავეხვიე,
უცებ კალამს ვსტაცე ხელი;
თანასწორად მომეჩვენა:
ტყე, მდინარე, მთა და ველი..
და დავსწერე მე პირველი
სატრფიალო სტრიქონები...
ის გულწრფელი ლექსი იყო,
ბრიყვი ნურვის გეგონები.
რა ვუყოთ რომ დღეს მოდიდან
გადავიდა გრიშაშვილი,
სიყვარული ისევ მეფობს,
იმედივით ფრთა გაშლილი.
ვსტეხე ღამე და დილას კი
მე ჩემს კარებს დავეძგერე
და ის ლექსი, მე პირველად
სასოებით რომ დავსწერე,
გაუწოდე წინ მდგომარე
ჩემს ღვთაებას..
— ანგელოზო!..
— შენ, ყმაწვილო, რას სულელობ,
ხომ არ გინდა რომ გაგროზგო?!.
გამოვერკვი.. რა მომსვლია
ჩემო ძმაო ნუღარ მკითხავ:
ქალი თურმე მერძევეა
და ცალისთვის მომაკითხა..
.. და იმ დღიდან პოეტობამ
ხშირად წამაიგიმიქნა.;;
მაგრამ ყველა დამეთმობა
თუ კი ვინმემ წამიკითხა...

იანო.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ლოტოს მსხვერპლნი

— საიდან, ხატო-ჯან?!

— ლომბარდიდან... ქა, იცი? ესენი ლოტოს გულისათვის სულ იქა მქონდა... და წუხელის აკი მოვიგე... შენ საით-ღა, ფეფიკო?!.

— ლომბარდში, ქალო, ლომბარდში მე სულ წამი- ვიდა ხელი...

ნაგომარი

მინდა ვეწვიო ნაგომარს,
ავახმაურო სტივრია,
გაულახავი წახვიდე —
ფეხები მარდი გჭირია!..
აქ შალვა თავმჯდომარეა —
ყვირილი მისი ნიჭია,
სერაპიონსა მიუხდა,
ვერ შეაშინა ბიჭია.
უყვარს ღვინის სმა, ქეიფი,
ამხანაგათ ჰყავს ტარასი,
ფარმაცევტობით ხმობილი,
ბიუროკრატი ხალასი!
გლეხობას მისი შიში აქვს,
კაცია მეტად მსუქანი,
კინაღამ მტვერად აქცია
მან ვალოდიას დუქანი...
საგლეხო ბანკში შევიდეთ,
ვუთხრათ ნანინა ტკბილია:
ფულები გამოლევიათ
და შეჰპარვიათ ძილია!..
ვინაც კი ფული წაიღო
უკან არავინ აბრუნა,
და იმის ანგარიშობამ,
მუჯირი დააძაბუნა!..
დათიკოც კი დავიხმაროთ
ამ მესტვირულის მღერაში,
თმები რომ გათეთრებია
ძველი დავთრების წერაში!..
კაპიტონს უთხრათ: პრიჩოსკის
ისევ განაგრძოს კეთება
ტარტაროზმა თუ მოუსწრო,
მაშინ იკითხოს ფეთება!..
„სახ. დაზღვევაში“ შევიდეთ,
ვნახოთ ანთიმოზ ჩვენია,
რომელსაც მარად ამშვენებს
რაშისებური ცხენია.
ვალსა და სესხში უთქმელად
არც „კოოპერატივს“ დავრჩებით
რომელიც არის შემკული
ბაზდეულით და ფარჩებით!
იქვე ბაზარში იხილავთ
გოგელიას სამიკიტნოს,
მისთვის უკეთესი არის,
ბუკნარში რომ კიტრი ჰყიდოს!..
წითელი ჯვრის სამადილო
ჩაუვარდა ძველ ჩარჩს ხელში,
ფიქრობს მარად ხალხის ციცქნას,
როგორც თაგვი ძვრება ხვრელში!..

ძმათა ხლუსტებმ.

ტარტაროზს

ოქტომბრის ქარი ისევ ქანაობს,
კვდება სამყარო, შავი და ძველი.
მინდა, რომ ლექსი მოგიძღვნა, ძმაო,
კარგის დაწერა ვერ შევიძელი.
გული თბილია, როგორც ბუხარი,
ცაში ნავარდი სულს არ უნდება,
ზოგს თუ სიმართლე პირში უთხარი.
განზე გადგება, გაიბუტება.
ხშირად გიცქერენ თვალები ავი,
მაგრამ ჩასაფრევა შენც იცი დროზე.
ბევრსა გააძვრე კისერზე ტყავი,
მაგრამ ბევრია სატარტაროზე...
ოქტომბრის ქარი ჩვენს მხარეს იბენს,
ბევრი გადაყვა თავ-დავიწყებას;
გიძლვნი ლიპიან გამგეთა რიგებს
და ბუჰგალტრების ჩოთქიან წყებას.
უკმაყოფილო ბევრია, ვიცი,
და ბევრნი განზე იგრეხენ ცხვირებს.
გამიგონია: გვარზე ხტის კვიცი;
რა უნდა უთხრათ დღე-განაწირებს?!..
გავსწიოთ წინ, წინ!.. ვიყვეთ უცვლელი!
გზაში არავინ დავიგვიანოთ;
მოგესალმები ტარტაროზელი
ვიცი მეგობარს მიცნობ.

იანო!..

ჭირი იქა, ლხინი აქა

(ზღაპარი ზოგ სინამდვილეზე)

იყო თუ რა იყო:
ასილო და გიგო,
მეზობელი ქალი, ვაჟი,
და არც თუ ურიგო.
რიგიც მიდის, რიგი მოდის
'აიყვარულის გზაზე...
შეუყვარდა გიგოს ქალის
შნო და სილამაზე!..
არც ასილოს სძულდა გიგოს
ფხა, უნარი, ნიჭი,
გიგოც საქმის კაცი გახლდათ,
დარდიმანდი ბიჭი.
ჰო და... ასეთ პირობებში
რაა გასაკვირი?
ვაჟს ქალი სურს, ქალს სურს ვაჟი.
თითქოს შესთქვეს პირი.
ვაჟის დედა სწყრება ვაჟზე,
ქალის დედა—ქალზე,
შეტევაზეც გადავიდენ,
დადგენ, რაღა, ძალზე!..

აქეთ ეს სწევს, იქით—იგი,
ღამის გაწყვიტეს ჩარა:
თითქოს ომს აზავებენო,
„დატრიალდა ჯარა“!..

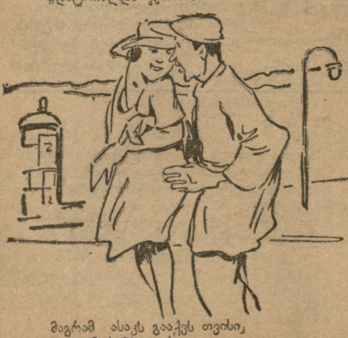

მაგრამ ასაკს გააქვს თვისი,
ვერ აჩერებს, ვერა:

დახეთ, როგორ შეხმატკბილდა
ორი „გაიძვერა“
და ერთ დილით „მმაჩისაკენ“
ვით გაითქვეს პირი!..
ორი მოწმეც გზაში ჰპოვეს,
ესეც... „ლობეს—ჩხირი“!..
„მმაჩის“ გამგემ გადმოილო
„ანკეტა“ და „ბლანკი“,
სქელი წიგნიც გადმოშალა,
როგორც თვითონ, ტლანქი.

მოაწერა ხელი სიძემ,
სასძლომ, მოწმეებმაც...
გარს კედლებმა გაიცინეს
და კედლებში—ქვებმაც!..
მოდის სიძე... „ბატი მოყავს“...
მაგრამ გაჩნდა „ტურა“:

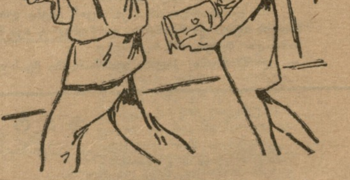

აქეთ ქალი, იქით ვაჟი
გადგენ უკმაყურად!
გაიბუტენ... გასწყრენ... ასტყდენ...
თვით ეზოში მმაჩის!
ჩაიშალა მყის ერთობა
გუდის და ქამანჩის!..
შედგა სტვირი!.. დადგა ვირი!..
ისევ—უკან, „მმაჩში“!.
ამოგვწერეთ! აღარ გვინდა!
და კვლავ—უკან, სახლში!..

ეროვნული ბიბლიოთეკა

უკან, მარა.. წინ გიგო და
მის უკან—ასილო,
მოწმეების ხვედრიც კიდევ
უფრო სასაცილო!
— ასე უცბათ? როგორ მოხდა?
— ჰი, ჰი!..—ხა-ხა!..—კის-კის!.
არც ქალს უნდა სახლში წასვლა,
იმდენადვე—არც ბიჭს..
მაშ საით-ღა?!—იცი, გიგო?!.

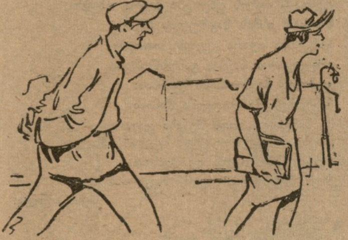

— ასილო-ჯან, იცი?!.
ისევ—„მმაჩი“!.. ხელის წერა!..
ერთგულობის ფიცი!..
და „ მმაჩიდან“ შინ დაბრუნდა
შენაუღლი წყვილი,
ერთი კვირა ტკბილად იყვენ,
ჩუმად, როგორც რწყილი!..
გიგოს დედა თავის ზახალს
ხელს ხვევს ყელზე ტკბილად
და ყოფნის დღე ორ ოჯახში
მიჰქრის კმაყოფილად...
მიჰქრის, მაგრამ ამ კავშირს ქმნის
ნეფე-დედუფალი,
თუ მათ შორის ზავი სუფევს,
მტერს უდგება თვალი!
მაგრამ.., ეშმაკს არ ეძინა,
ტარტაროზიც სთვლემდა...
სთვლემდა, მხოლოდ გულში კი მძლედ
ეჭვის ურო სცემდა!
და იმედი არ ქრებოდა,
რომ ხან-მოკლე იყო,
რასაც ახლა ზავად რაცხდენ
ასილო და გიგო!
და ერთ დილით თუ საღამოს
აკი „გასწყრა ზეცა“:
ქალი ვაჟს და ვაჟი კი ქალს
ყელში მტრულად ეცა!
ეცა!..—„მაცა“!—„მომიცადე“!.
გაჩნდა თმების ქიჩვა...
ეს ზახალიც, ის ზახალიც,
ორივ წამს იქ იშვა!..
— ხელი ამას!—ხელი იმას!..
გაწყტა, რალა, ჩარა... დ
ამას—იმას—იმას—ამას,..
დატრიალდა ჯარა!..

ვინ ვინ ჰქოჩრა, ვინ ვინ ჰფორჩხა
და ვინ რა აკეთა...

რძალის დედა იქით წვალობს
და სიძის—აქეთა...
მხოლოდ უკან კი არ სწევენ,
წინ დენიან ახლა:
სჩანს, გაუტკბათ იმათ ყოფნა
ერთმანეთის ზახლათ!
მაგრამ „ვირი გაჯიუტდა“,
წინ არ იძვრის სამგლე:
სამხელ ჩხუბი დააწყნარეს
და კვლავ ასტყდენ სამხელ...
მეოთხეზე... „დადგა თხლეზე
სანაქებრო ღვინო“!
სჩანს, რომ ზავი არ დადგება,
რაც არ ულიტინო..
და დაადგენ კვლავ „მმაჩის“ გზას
ახლა საბოლოოდ,
მოწმეებიც კი შეწუხდნენ:
— „იქნებ დავაზავოთ!“..
მაგრამ, ზავის სანაცვალოთ,
„გატყდა ლობეს ჩხირი“: .

გიგო—ასილოს ცოლქმრობამ —
ჰამა თქვენი ჰირი!.

ჰაზირა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

პირი ტფილისისაკენ...
ანუ მასწავლებელთა შემოტევა.

— თქვენც აქ გინდათ მასწავლებლის ადგილი?!.
— დიახ, თორე აწი, სადაც არის, სოფელში გზა ხულ გაუვალი ტალახით აივსება ხოლმე!..

კ უ ლ ა შ ი

ტარტაროზ-ჯან, გეხვეწები, ძამია,
გვინახულე, არ შეწუხდე ძალიან.
სიბინძურემ მოგვსპო, გაგვანადგურა,
სამკითხველო, ვხედავ, დაისადგურა.
ამ ამბავს გეტყვი მე დაწვრილებით:
შიგ რომ შეხვალთ, აივსებით რწყილებით.
მასთან იქ სდის საძაგელი სუნია,
გამგეობას თავი დაუღუნია.
იქ თავს იყრის ცხვრები ბევრი თხებია,
ხშირათ ისმის მაყრულის ხმებია.
გამგეობა აღარა გვყავს, თორემა
არც ძვირია საქმის გამოსწორება.
კომისია მადლობისა ღირსია:
ჩაატარეს წარმოდგენა ნისიათ!
მე მინდოდა, რომ მენახა ყველათ.
ვწუხვარ, ვსტირი, რომ სცენაზე ზნელათ
არტისტები იყვენ გვარიანიო...
რომ შეგვსწროდა ღამე მთვარიანიო..

ცხრათვალა.

ვ ა ი, ჩ ე მ ო დ ღ ე ო!..

უი, დასწყევლოს ღმერთა ამ კომუნისტების თავი, რა ყოისფელს უცნაურს აგენი მეიგონებენ! მაინც და, რომ არაფერი გამოეპარებათ! რაცხას ჩხიკინებენ, რაცხას ეძებენ და სულ ღდინში ჩაყობიან კაცს! ამას წინათ, რაცხა ეშმაკად ეზოში ყორეს ვაშენებდი და ერთიც ვნახოთ, საცხაიდან გამოძვრა ჩვენი იორდანე ჯლამაძე და თლათ ჯანდარაში გამარონია კაცი! „ამ ყორეს რომ აშენებ, „მშენებელთა“ კავშირის წევრი თუ ხარო?“ დედაია, გედევირიე კაცი! რა კავშირი, რის კავშირი, ყორის აშენებას რა კავშირი უნდა, შენ ხომ არ შეიშალე-თქვა! „ვინ მოგცა შენ პრავა, რომ არა კავშირის წევრმა ყორე ააშენოვო! არც კოლექტიური ხელშეკრულება, არც კავშირის წევრობა.... მე შენ გაყურებიებ სეირსო!“. გამეიძრო ღლიავიდან ძველი მეშოკიდან შეკერილი რაცხა პორტმანივით, გახსნა და მაჩვენა ქაღალდები. „ახლავე მოვახსენებ მთავრობას, რომ შენ კანონს გარეშე მუშაობო!“. ეილო კალანდაში და რაცხაის წერა დაიწყო!.. შევეხვეწე: „ჩემო იორდანე, მაპატიე, შეუგნებელი გლეხი ვარ, არ ვიცი, რაშია საქმე, თვარა მთავრობის ზაკონის წინაალმდეგ რავა დავბერავ სულს-თქვა“ და სახლში შევიპატიჟე საზაკუსკოთ. ვიფიქრე, იქნება პურ-მარილმა გასჭრას და ხლაფორთს ავცდე-თქვა. რავაც შევალე თუ არა სახლის კარები, უცებ შეჩერდა იორდანე და გაკვირვებულმა მკითხა: „ვინაა ეს ქალი, რას აკეთებსო?“. ბიჭო, ჩემი ცოლია—ტერეზია და ლობიოს ხარჩავს-თქვა. „კი, მარა „ჭამა-ყლაპის“ კავშირის წევრი თუ არისო?“. დედაია, გედევირიე კაცი! ლობიოს მოხარჩვას რა წევრობა და ბოდიში უნდა-თქვა,—ვუთხარი, მარა შენც არ მომიკვდე, ერთი შემომიბღვირა კურო მოზვერივით და რაღაცა ჩეინიშნა წიგნში, ვიფიქრე, ნამდვილათ გლახათაა ჩემი საქმე-თქვა და დოუწყე ბოდიში.—„აგი ვინააო?“—შემეკითხა. აგი, შენი ჭირიმე, ჩემი ქალიშვილი გახლავთ—სიფიდამი-თქვა, მოვახსენე. „კი, მარა, რას აკეთებსო?“. აგი, ჩემო ბატონო, საცვალიზა არშიას იქსოვს-თქვა. „რაიო, რაიო? მერე და ფეიქართა კავშირის წევრი თუ არისო?“. არა, ბატონო, არა, ერთი არშიის მოქსოვას რა კავშირი უნდა, მარტვაც მოქსოვს-თქვა, ვუთხარი, მარა ვინ დაგიჯერა, იყვირა უშველებელი და აგი ჩემი სიფიდამიც ჩეინიშნა კნიღაში. გულმოსული შემოტრიალდა და დაინახა დედაჩემი, რომელიც მამალს აყვერულებდა. „რაია ეს, ვინაა ეს დედაბერიო?“. ეს დედაჩემი გახლავთ და მამალს აყვერულებს-თქვა—უთხარი. „ესე იგი ხიროურგობს.. „მედსანშრომის“ წევრი თუ არისო?“. არა-თქვა, ბატონო, არა; ქალი მის მამალს კოდავს და ამას რა წევრობა უნდა-თქვა, მოვახსენე. „არავითარი წესი, არავითარი კანონი, არ ყოფილა შენს ოჯახშიო. არა, როგორა ჰბედავ, რომ მთავრობის კანონის წინაალმდეგ მიდიხარო?“. შევაბრალე თავი: „უსწავლელი გლეხი ვარ და არ ვიცი, რავა უნდა მოვიქცე-თქვა და ის იყო რამე მოვალბე კაცი, მარა ამ დროს, ჩემდა საუბედუროთ, ჩემმა ბიჭმა, ამბროსიამ სალამური დააფშვიტინა! „აგი ვინააო?—შემეკითხა იორდანე. ეს ჩემი შვილი გახლავთ—ამბროსია და სალამურს უკრავს, რავარც მოგეხსენებათ, ბავშვი-თქვა.. „კი, მარა, „რაბისის“ წევრი თუ არის, რომ უკრავსო?“. არა, ბატონო, არა. რა წევრობა უნდა რაცხა სალამურის ფშვიტინს-თქვა და მივპატიჟე საზაკუსკოთ, მარა მისთანა იყვირა, რომე თელათ დააქცია იქაურობა! „ახლავე ჩადით ქალაქში და ყველა მის-მის კავშირში ჩაეწერეთ, თვარა მიდღემჩი ციხიდან ვერ გამოყოფთ თავსო!“.. იყვირა, ჩაგვნიშნა აგი მთელი ოჯახი ყნიღაში და წევიდა.

რაღას ვიზამდი, მეორე დღეს დოუყარე თავი მთელ ჩემს ოჯახს და ჩამოვიყვანე ქალაქში. დავარონიებ ამ ჩემს ხიზნებს და ვკითხულობ კავშირებს.... ღვთის წინაშე, ჩემი ამბროსიას ჩაწერა არ გამჭირებია, რადგან ყოველ ქუჩაზე, ყოველ სამიკიტნოში ბუზებივით ირეოდა რაბისის წევრები. მიმასწავლეს კავშირი და ჩავაწერიე ამბროსია. ჩემი ტერეზიას კავშირი ხომ სულ არ გამჭირებია, რადგან „ჭამა-ყლაპის“ კავშირის წევრები ყველა ყოფილა: დიდი და პატარა. მინუთში მივაგენი და ჩავაწერიე ჩემი ტერეზია. რავაც იქნა, „მედსანშრომის“ და ფეიქართა კავშირიც ვიპოვე და მოვაწყვე დედაჩემი და ჩემი ქალიშვილი—სიფიდამი. დავრჩი მარტვა მე უბედური უკავშიროთ, რადგან არ იქნა და ვერსად ვენახე მშენებლები, სუყველა „ჭამა-ყლაპის“ წევრები ყოფილან. სადაა, ხალხნო მშენებლები, გამაგებიეთ, რომ ჩავეწერო, თვარა, გადევირიე, ესაა!..

გოგია.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

უადგილო მზრუნველობა

— რათ ეწევით თამბაქოს, ნუ თუ არ იცით, რომ წევა გულს გაგიგანიერებსთ?!..

— მით უკეთესი თქვენთვის! ამდენი ხნის ამაო ლოდინის შემდეგ, იქნება ბოლოს მაინც ელირსოთ შიგ ადგილს!..

ბალდათი

ტარტაროზო, სიჩუმისთვის
მაპატიე, ძმაო,
რომ ბალდათზე ამდენ ხანში
არა ითქვა რაო.
ალმასკომში ფინაგენტი
ვალიკოა, ბიჭი.
ღარიბ გლეხებს არ ენდობა,
კულაკს — მისი ნიჭი!
ობიექტის აღწერები
ვინაც მას მიანდო,
ტარტაროზო, შეიძლება,
შენ მაინც მიაგნო!
მჟავანაძე, ლოთი ბიჭი,
ფოსტაში რომ იყო,
სულ შესანსლა კურთხეულმა,
რაც „კასაში“ იყო.
სამი ათას ხუთას მანეთს
სადღაც უკრა თავი.
ცოლი — სახლში, თვით—გამსახლში,
საქმე — გულ-საკლავი!..
მილიციას შეუყვარდა
ლუქი და „ფეჩატი“
და „ეპოს“ მაღაზიებსა
ბეჭდავს ყოველ წამში!
საკრედიტოს დაავიწყდა,
პარტია, კავშირი,
კულაკებთან გამგეობამ
ლამის შეჰკრას პირი!
თავმჯდომარის მოადგილე
სავლე გორგოძეო,
კულაკი და მევახშეა,
ცხოვრობს გემოზეო!
თამაქარი თევზით ვაჭრობს,
„კტო ნე ზნაეტ ეტო“.
სავლე ფულებს მიასესხებს:
ნაჟივაიტ ვ ეტომ!
ჩიქვინიძე მღვდელი იყო,
ფული ჭამა „ეპოს“,
საკრედიტო მის მარანში
განა, აღარ ენდოს?
ას ოც მანეთს თვეში აძლევს
ჯამაგირსა კარგსა,
დახე, „წყეულ“ პროკურორსა:
აგზავნის გამსახლსა!
კიკო.

ძირულა

წვიმამ რომ მოიმატა, მოსეირნე ხალხმა სადგურში შეიყარა თავი.

ის იყო მატარებელი უნდა გამოსულიყო მეზობელ სადგურიდან.

წამსვლელმა მგზავრებმა რიგი დაიკავეს.

სალაროსთან ხმაურობა შეიქნა.

— ხურდას რათ არ იძლევით თქვენ, ქალბატონო?!.— ყვიროდა გამწარებული შუახნის გლეხი.

— უკაცრავათ, ბიძია... დაწყნარდით... ჰა, მიირთვით!.

— ორი შაური მერგება, ქალბატონო, ხურდათ?! — წყნარათ უთხრა ვიღაც გალსტუკიანმა მოლარე ქალს.

— უკაცრავათ, ბატონო... ჰა, მიირთვით!..

— ამხანაგო კასერშა! ზესტაფონამდი რა ღირს ბილეთი?

— ოცდა შვიდი კაპიკი!..

— მერე და ეს რაა!.. მანეთიანი მოგართვით და ოცდა შვიდ კაპიკს მე მაძლევთ ხურდათ?! ეს, როგორ შეიძლება?!..

— უკაცრავათ, ახალგაზრდა, უკაცრავათ... გადავცდით... ჰა, მიირთვით...

— ჰმ! გადაცდა!.. ყოველთვის?!.. ხ

— გადაცდება, მა რა დაემართება, დღე და ღამე...— სიტყვა ჩაულაპა ვიღაც მოსეირნე კაცმა და ჩემ გვერდით დადგა.

მატარებლის მოსვლამდის ჩხუბი და საყვედურები მგზავრებსა და მოლარე ქალს შორის არ გათავებულა. მატარებელი გავიდა. მე დამაინტერესა იმ ვაჟის დაუთავებელმა წინადადებამ „დღე და ღამე“ რომ მოსწყდა პირიდან. განვიზრახე გამომეკვლია, თუ ამ „დღე და ღამეში“ რა ხდებოდა და მართლაც ყველაფერი დაწვრილებით გამოვიძიე.

თურმე ამ პატარა სადგურში ოთხი მოლარე ყოფილა ორი ძუთ და ორიც ხვალათ.

დღე და ღამე, როგორც უსაქმონი, არშიყობის მეტს არაფერს არ აკეთებენ. (მოხუცებული მოლარეს გამოკლებით). სიყვარულში გახვეულებს თურმე ბილეთების გაყიდვის დროს ანგარიში ისე ებნევათ, როგორც სიმონ ბლალოჩინს მიცვალებულისათვის „წესის აგება“.

ჩემი აზრით, შეიძლება მართლაც „სიყვარულის“ ბრალი იყოს ბილეთების გაყიდვის დროს ხურდას მიუცემლობა, მაგრამ მე ამას კი ვიტყვი: „ასეთი მოლარეები სალაროს ვერვის შეაყვარებენ“.

ძირულელი თალა.

— რაშია საქმე, კაცო ამ კოოპერატივში მთელი ოჯახობით მსახურობთ თუ!..

— რას იზამ, ამხანაგო მოვალენი ვართ, კოოპერატივში „ჩავაბათ“ არა მარტო ოჯახის წევრები, არამედ ახლო ნათესავ-ნაცნობ-მეგობრებიც კი!..

ტყიბულის მაღაროლები

ამ ტყიბულის მხარეს
ბევრი რამე ხდება—
მაგრამ წახდენილი
ადვილად არ ჩნდება.
ბევრი იმალება,
კანონი ირღვევა
დამზღვევ კასის ფინანსები,
სულ ყველა იბნევა..
სამუშაოდ იპარება —
ხალხი სულ ბებერი,
პენსიონერნი ხდებიან,
გაიხარებს მტერი.
არ გაიარს ორი დღეც კი
ექიმს მიადგება,
ჯანზე მყოფის მუშის ადგილს
იგი რისთვის დგება?!.
მოუნდით ჩვენ ოთხმოცი წლის
ქყონიას და ვარდენს,—
რას აკეთებს ეს ბებრები?
მხოლოდ საქმეს ახდენს!..
სამოცი წლის ბებრუხანებს
მიუჩინოთ ბინა,
რომ კაპიკი მშრომელების —
არ დავკარგოთ ტყვილა!..

„დარია“.

გურული სცენა

(კვირა დღეა — ნაშუადღევი, მეზობელი მეზობელს ხმა მაღლა უძახის):

— დიმიტრი, უ, კაცო, დეიქცა ქვეყანა და შენ გძინავს?!

— პავლე ხარ? აგაშენა ღმერთმა და ბუნებამ, შენი ხმაი რომ გევიგონე, გინდა ბაბაი გამცოცხლებოდეს და მისი ღარღილი გამეგონოს. გძინავსო, რომ მიჩივი, ყბას მიქცევ თუ მეყაშმიერები?

მძინავს კი არა, შიშით სული როას ამომხდება, არ ვიცი, აზლიპინდა ბალნები, ატირდა ქალი, აზლუქვინდა ნენაი... დაწევი კაცოო, დაწევი მიწაზეო. კიდევ გავარდა ჩქიფთეთ, ზალპია, ზალპია... ბობაც კი გეისრლოეს... სეით არის, თუ მოისენთე?!...

— საცხა არის, ძმავ, კი აადუღეს ყორიფელი და... ერთი ოჯახი კი არა, მთელი სოფელი იქნება ამოკვინკვილებული... გეყურება? კიდევ გავარდა... ჩააქუხა ყორიფელი... ფირალებს თუ დიეცენ თავზე!.. ამდენი ტყვიაწამალი, მგონია, ციხის ძირის ალებაზე არ დახარჯულა!.. რაცხა ფიშმანილი ვარ, ფირალებთან არ უნდა იყოს შეტაკება. კიდევ გამოსვლა თუ მოაწყვეს და ჩვენი ამოგდება მეინდომეს, ვინცხამ ნამუსათ მაინც რეიზა არ გამანდო?!.. რავაც მევიფხარი აგი სროლა ქალაქზე ახლოს უნდა იყოს. თუ ქალაქის ჩერთაში არ არის, კვირიკეთში ან ბოხვაურში მაინც კი უნდა იყოს... იქნება ციხე გასტეხეს, ტყვეები გეიქცა და იმას მისდევენ, მაგრამ გაქცეულ სროლას რომ არ გავს — სულ ერთ ადგილას იყურება... იქნება მართლა შეემწყვდიეს ფირალები და გარდაგიდან უშენენ — ღამე არ გაგვეპაროსო, გათენდება და მაშინ გაძლაბვლენ ყველას!.. აგი თუ ასე იქნა, ამეღამდელ შიშის ჭამას ვინ ჩივა!..

— შენ რა გიჭირს, ძამიავ, ცოლი არ გიტირას და შვილი, ერთი ლევენდრი კაცი ხარ... მე გადავყევი ბალანების მალვას, ორი ბუხარში შევაძვრინე, სხვებს ამ გაგანია სიცხეში საბნები და ლები გადავაყარე თავზე. კიჭუნიამ მითხრა, წითელ არმიაში ნაყოფი რომაა, ბამბაში და მატყლში ტყვია ვერ ატანსო... მარა რომ არ წყნარდება? კიდევ ჩააქუხეს!..

—ნუ გეშინია, დიმიტრი, „რაც მოხდება, სოფელს გადახდებაო“. მე წავალ შინ, კაცი ყორიფელს შიეჩოვა, მეც შივეჩვიე მაგ სროლას... გათენდეს დილა.

მეორე დღეს

— მოდექი, დიმიტრი, აგერ ალაგზე და დაგიკაკლავ წუხანდელი სროლის ამბავს.

— არიქა, მიშველე, თუ ხარ კაცი, მახარობელი და თუ მშვიდობაა, შენს პირს შაქარი!..

— ნუ გეშინია, ყორიფელი მშვიდობითაა! ისე ზარალი დიდია. მოკლულიც ბევრია, მარა არც ერთ ნატყვიარი არ აჩნია, სულ ყველაი დანით და ნაჯახით დაუხოციენ...

— ნუ ჩამატკლიცე ფირფიტაი, წაღმა მითხარი, ვინ მუუკლავენ?!

— მოკვლით არა და დაკვლით კი ბევრია: ძროხა, გოჭი, ინდაური, ქათამი, ბატი და იხვი...

— ვისი ოჯახი მოთხარეს, ნეტაი, ასე საშინლათ? დიდი ზარალი მოსვლია საცოდავს. აწი ველარც კი წამოუდგება ფეხზე!..

— ბახვაურში კვაშალის ქალი შუურთავს ერთ ახალგაზრდას და, თურმე, ჩვენ რომ ქვეყანა დეიქცა, გვეგონა, აგი ქორწილის სროლა ყოფილა და მეტი აფერი...

— კი, მარა მთავრობას ისე მაგრათ რაფერ დაეძინა, რომ ყურის ძირში ქვეყანა დააქციეს სროლით და აგი გამოეპარა?! ამას ვერ დევიჯერებ...

— რა ვიცი, ძამიავ, მე რავაც ვიყიდე, ისე ვყიდი, არც ვუკლებ და არც ვუმატებ; ასე მითხრეს და მეც ასე გეუბნები, რომ მთავრობის კაცები და პარტიულები იქინე ქეიფობდენო. ჰო და თოფიც იგენს აქვს და მაუზერიც... უპარტიო ყველაი ფეხზე იდგა და ემსახურებოდაო... მოსამსახურე კაცს კი ხელში მარტუაი დოქი და საინი აქ და აგენი რავარც იცი, არც ერთი არ ვარდება... ისე „ახლა თვითკრიტიკის დროია“-ო, იძახიან და ნახოთ მაინც რავარ თვითკრიტიკას უზამენ თავის თავს.

ნიორი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

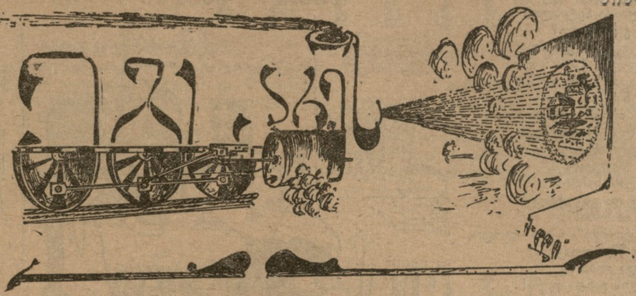

გამოცდებში ჩაჭრილი სტუდენტი ტარტაროზი

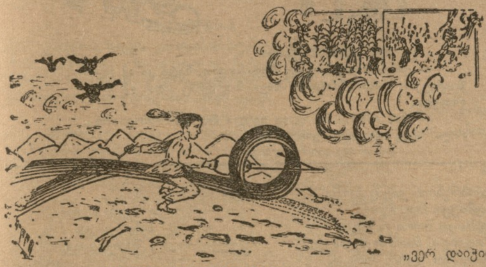

საჩქაროდ სახლისკენ ჰერი!!! ერი!..

მ..რბის, მიფრინავს უგზო უკვლოდ ჩემი—„ორები“,
უკან მომჩხავის ვთალ-ბნედითი პროტექტორები...
—გასწით, „ორებო“! თქვენს ჭენებას მიეცით საზღვარი.
სად მამიჩემის ვენახში სდგას რთველი მღელვარი!..

ტარტაროზი

„ვერ დაიჭირავს სიკვდილსა გზა-ვიწრო ვერცა კლდოვანი“,
ვერც ჩააბარებს გამოცდებს მოწაფე სუსტ აზროვანი...
ვინც არც კი იცის, თუ დარგის რომლის შეიქნეს მწდოვანი,
მან თავსაც ავნოს და სახლშიც სტანჯოს მშობლები მცხოვანი!..

ვაჰ, წყალსადენო!

ეხლაც იქ ვდგევარ ქაღალდით ხელში,
სადაც ყოველთვის, მუდამ თვის სწორზე.
ბუღალტერს ვაწვდი მას მოწიწებით.
ჰა, „გამოსწერე, თუ ძმა ხარ, დროზე“.
შემომიყვირა: „სიცხე ხომ არ გაქვს?
ტროიკა ცოტა ტრპუუ, ამხანაგო!“.
თან კი თვის გვერდით მდგომ ქალსა ჰკითხა::
—„სკაჟი, ნინოჩკა, ჩტო ტებე ნადო?!“.
ქალმა ოთახში შეიტყუილა:
—„შენთან საქმე მაქვს ოჩენ სეკრეტნი“.
მე მის ლოდინში იქვე ჩამოვჯექ,
სიცხისგან თავში დამესხა რეტი!
შემდეგ, როს, ალბათ. „ხოში“ მოღალა,
ორ საათიან არშიყობაში,
მოვიდა ყვირის: „შე ჩემანალა“,
აქ რასა დგეხარ, გასწი კასაში!
გავიდა ასე, ხუთმეტი წუთი,
მას საათებიც უკან მიჰყვება,
კასის წინ ვდგევარ, უცდი ჩემ ქვითარს
ის „უნამუსო“ კი არსით ჩნდება.
ვდგევარ და უცდი და თანაც ვფიქრობ:
(შიგ ყანყრატოში მომაწვა ჯავრი).
იქნებ მოუხდა მას კატასტროფა
ან თავს დაესხა ხულიგანთ ჯარი.
სწრაფად ავარდი მაღლა სართულში,
და გავახსენე, — „რას შვრები, ძმაო?“.
— „იქნება მალე, ასე, ოც წუთში!
„რაღა გაყვირებს შე ვირისთაო!“!.
კვლავ იქა ვდგევარ, კასის წინაშე,
აჰა, გამოჩნდა ჩემი ქვითარიც...
— „თუ შეიძლება, ფული მიიღეთ!“.
მე მოწიწებით კასირს ვუთხარი:
— „ხელს მიშლი კ ჩორტუ! გაცხარდა კაცი,
თურმე საყვარელს წერილსა სწერდა.
მომიჯახუნა ზედ ცხვირწინ კარი,
რომ ჩემთან მას დრო არ დაჰკარგოდა.
გამოვტრიალდი ნაცემ ვირივით
ვამბობ: „მაზალო საქმე რამეა,
ჰამ ფულსა ვაძლევ, ჰამაც ყვირიან,
ეს სადაური სამართალია?!“.
ვთქვი: გადავშინჯავ ამ ჩემსა ფულებს
რომ არ ილებენ, იქნებ ყალბია,
ვიქექავ ჯიბეს, ხელს ვაფათურებ;
რას ეძებ შიგ, რა დაგიკარგია?

ზეგარდელი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

შმენ-დე-ფერი

შენც ტფილისში ხეტიალობ
და მე რაღა გაგიმარტო?
უსათუოთ თქვენც გსმენიათ
გამფლანგველთა ბაღი არტო
შიგ რომ მუდამ სეირნობენ
შემჩნეული ნატო... კატო..
უსათუოდ თქვენც გსმენიათ
მე მინდა, რომ რაც იქ ხდება.
ნათლად თვალწინ დაგიხატო.
მას სახელი შეუცვალეს,
„ჟოკეი კლუბს“ეძახიან..
შეხვალ შიგ და გაკოტრდები
და, განა, ეს საძრახია?!
აქეთ — „პტი-შვო“, იქეთ—ლოტო,
კუთხეში კი შმენ-დე-ფერი;
მიდი იქ და ითამაშე
თუ გეცვალოს გინდა ფერი!..
დარბის.. დარბის უდარდელად
ეს პატარა „ელექტრიკი“,
მისი გამგე გრიშუნია
გაბერილა, როგორც ტიკი!
აქ თავმოყრილს მუდამ ნახავთ
ჯიბგირებს და პროსტიტუტკებს,
სხვის „სტავკებს“ რომ ითვისებენ,
თუ რამ ჰკადრე, თავშიც გთუთქებს!
მუდამ აყალ - მაყალია
და მოლარეც ასე წვალობს;
ერთი მილიციელიც აქ
ხომ ბატივით დაბრუალობს.
სათამაშოდ ჩამიტყუეს,
ჩერვონეცი მქონდა მხოლოდ
იტრიალა „პარავოზმა“
და მოეღო ჩემ ფულს ბოლო!
დარდით სავსე ორ საათზე
ღამით შინას მივადექი,
ჩემს ცოლს კრძალვით მოვახსენე:
„მეგობრებთან ვიყავ მეთქი“!.
მან შემატყო მღელვარება,
ყურებმა კი მორთეს რეკა.
— წააგებდი! მითხრა მკვახედ:
და დამიწყო ჯიბის ჩხრეკა.
ვერ იპოვა ათიანი,
გულ-მოსულმა მცემა ბევრი,
მთელი ღამე მაბოდებდა:
„ელექტრიკი“, შმენ-დე-ფერი!“.

იანო.

წითელ სასადილოში

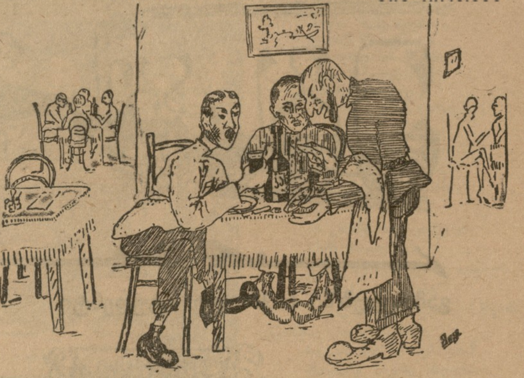

—ეი, შენ, გესმის? ღვინო!..

— ერთი ბოთლი უკვე მოგართვით. მეტი კი აქ აღარ შეიძლება. გადაბრძანდით სხვა მაგიდაზე და იქ მოითხოვეთ.

— რას ამბობ; მე უკვე ყველა მაგიდა შემოვიარე.. ახლა ისევ თავიდან ვიწყებ...

„სკანდალიადა“

საკონსულტაციო ბარათი ამხანაგ ტარტაროზს

მე ამ წერილს ვწერ, ძმაო, სრულიად სერიოზულად.
დიდი ხანია მყუდრო ბინას ქვეყნად ვეძებდი,
მაგრამ ცხოვრება გვეკიდება პირშავი მტრულად
და დღეს, ტარტაროზ, მეც დამჭირდა შენი რეცეპტი!
ვიცი, არა ხარ „ჟენატდელი“, რომ ბრალი დამდო,
არცა ხარ კიდევ სასამართლო სამოქალაქო,
მაგრამ მე მინდა ჩემი სევდა შენ ერთს გაგანდო,
და ჩემი სულის ტრაგედია გადმოვალაგო.
მცირე ხანია, ჩემს ცხოვრებას რაც მოევლინა,
ჩემი სიცოცხლის იადონი და სულის ტოლი,
გულის სიმშვიდე, ხმანარნარი, თვალებ-ციმციმა,
ჩემი ნუგეში, სიხარული. ედემი... ცოლი...
მე ეს სიტყვები: „იადონი“, „ედემი“, და სხვა
განგებ ბრჭყალებში რომ არ ჩავსვი, ალბად,
ჰკვირდები:
შენ სულ სხვა აზრით გესმის ცოლის იადონობა,
მაგრამ სხვაგვარად ღელავს ჩემი სულის ზვირთები.
ნუ თუ, ტარტაროზ, ზღაპარია ოჯახი მყუდრო,
და ნუ თუ ისე წამხდარია ჩვენი დროება,
რომ, თუ მოგვწყინდა მარტოობა, უნავთსაყუდრო,
უნდა დავკარგოთ სიხალისე და მყუდროება?!..
რომ არ მქონია—ვის გაუყოფ მემკვიდრეობას?.
და არვისადმი გულში არ მაქვს მტრობა და შური,
მსურს მეგობართან ფრთა გავხსნა სილაღის გრძნობა,
მაგრამ გვაწუხებს კინკლაობა რაღაც ბავშური.
მე ოცნებებში ხშირად ვხედავ ყვითელ ქიმერებს,
ჩემს სულს უყვარდა ლაღ გრძნობათა ოცნების სფერო,
მაგრამ ცხოვრება გულს მიკაწრავს, მაცნობს,
მაჯავრებს,
რომ არსებობენ კონფლიქტები საბედისწერო..
ანეგდოტებში, ძმაო, ხშირად გამიგონია,
რომ „მუხას ვაშლი აბია“-ო—ამბობდა ცოლი,
ამას სკანდალი მოყოლია!.. ჩემი ფერია,
ვფიქრობ, აროდეს არ იქნება იმ ქალის ტოლი!
მაგრამ, როდესაც ვესალმები ერთგულ მეგობარს,
(სალამით დედას ვინ აგინებს?) ის ხდება მწყრალი.
ვამშვიდებ, კიდევ უფრო წყრება ან იცრემლებს
თვალს
და ჩემს „ედემში“ ხშირად მეფობს „ტკბილი“
„სკანდალი“!..
არაფერსა ვყოფთ: უთავბოლო აყალ-მაყალში,
გადის დღეები სიცოცხლისა და შავი ღამე,
მოიკვდება მუზი, რა გავაწყო, რა მეშველება?—
ჩემო ძვირფასო ტარტაროზო, მირჩიე რამე!..

კიკო.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ქ რ ო ნ ი კ ა

საფირჩხიის ქრონიკა:

ადგილობრივ სამკითხველოს გამგეს გადაუწყვეტია: ყვირაში ერთხელ გაალოს სამკითხველო. ეს იმ მოსაზრებით, რომ მუშა-მოსამსახურეებს მეტი კითხვისაგან თვალები არ ეტკინოს.

საპროტესტო მიტინგი

კუპრაშვილების სახლის წინ ტბის დაშრობის გამო, ზაყაყეთმა საპროტესტო მიტინგი გამართა აღმასკომის საწინააღმდეგო, რომელმაც აღნიშნული ტბა დააშრო და რიონის რიყის ქვით მოკირწყლა, რითაც უბინაოთ დასტოვა რამოდენიმე ათასი სული. მიტინგმა მშვიდობიანად ჩაიარა.

მსოფლიო დამრტყმელი

პიპინია ქვარიანმა ყბაში გარტყმის მსოფლიო რეკორდი დაამყარა. მან ერთი დაკვრით სამჯერ ყირაზე გადაატრიალა სოფლის გლეხი. ამისათვის საჭიროა მისი შესაფერისად დაფასება ორდერებით, რომ შემდეგში კიდევ უფრო ენერგიულად განაგრძოს თავისი საყვარელი საქმე.

კირილე საფირჩხიელი.

ცნობათა მიღება

მარიეტა-ს

ცხემლის ხიდის კარტობანისტებზე იმდენი ვწერეთ, რომ ვშიშობთ ხიდი სულ არ ჩატყდეს და ის ხალხი წყალმა არ წაიღოს. ამდენი „სიმძიმის“ ატანას „ცხემლის“ კი არა, ჯავშან—დუღაბის ხიდი უნდა.

ბურკა-ს

„პ. ობოლს მიცლა არ აქვსო“, გვწერთ. ჩვენი დაკვირვებით, ეს მართალი არ არის. კვირა ერთია და მაგის „ჩოლოქის სიგრძე“ ფელეტონები ათობით მოგვდის. მარტო მაგის ნაწერების გადმოზიდვას უნდება ჩვენი ერთად-ერთი საბარგო ავტომობილი. ტარტაროზს ის უკვირს, თუ საიდან შოულობს ამდენ თავისუფალ დროს. ეჰ, უწინ რა მოკლეთ და სხარტლად იცოდა ისედაც მარტივი აზრების გამოთქმა!.. წავიდა ის ნეტარი დრო.. ეხლა ობოლზე ასეთი აზრია შემდგარი ჩვენს რედაქციაში: „კაცი, რომელიც ებრძოდა ბიუროკრატიზმს, თვითონ დასნეულდა წერის გაჭიანურების სენით“.

სოროტ-ს

გვითხარ, რა ძალას ვუმადლო,
რომ გაგაჩინათ „სოროტათ“,
ლექსით რომ თავბედს იწყევლით,
ნატაშამ გაგაბოროტათ?!
ნეტავ ივლიტეს ელპიტიც
ბახმაროს არ წაჰყოლოდათ..

კუკური-ს

მათხოჯის ავ-კარგს ასე ათავებთ:
„ეხლა აქა გავათავებ,
შემდეგ იყოს გაგრძელება,
და წერილსა კიდევ მოგწერ,
ჩემმა მუზამ თუ ინება“-ო.
ნუ, ღვთის გულისათვის, ნუ ინებენ.
ძალიან სთხოვეთ ჩვენს მაგიერ.

ირმისელი-ს

ერთმა მხატვარმა ლომი დახატა, მაგრამ,რა კი თითონაც დარწმუნებული იყო, რომ ნახატი ცუდი გამოუვიდა, ამიტომ ქვეშ მოაწერა: „ძაღლი არ გეგონოთ, ლომია“-ო.

ასე გემართებათ თქვენ. თუმცა თქვენ დიდ პოემის ქვეშ მიგიწერიათ: „ნაწერი იუმორისტულია-“ო, მაგრამ ტარტაროზმა არა თუ იუმორი, აზრის ნასახიც კი ვერ აღმოაჩინა შიგ.

ეკალ-ვარდი-ს

ვიკითხეთ თქვენი პოემა:
„გალაქტიონ და მანანა“,
თქვენ წერა; სჩანს, არ გბეზრდებათ,
კითხვამ ჩვენ ბევრი გვანანა!..

ცირა-ს

მივიღეთ თქვენი ლექსიც და მოთხრობაც: „ხათრით“, ხათრით მათი დაბეჭდვა არ მოხერხდა, ხოლო სხვა მხრით არ გამოგვადგა.

ხვლიკს

„არ მინდა რომ ვთქვა ყოველი,
რასაც ვიხილავ თვალითა“-ო, გვწერთ.
ამაზე ტარტაროზმა ასეთი რეზოლიუცია წააწერა:
— „ძალა არ დაატანოთო“.

„სამნი არიან“-ს

თქვენი გამოცანის საინტერესო ადგილი ტარტაროზმა ჩაიწერა თავის უბის წიგნში:

„მისი ფული ვისაც მართებს,
ასზე მეტი კი აქვს სია;
როცა სუამს, ლასა ჰქვია,
როცა „ქაფავს“,—ლასასია“-ო.

დანარჩენი ყოფილი მიკიტნიდან კი არა, უფრო სუფთა ადამიანიდან აღარაა გასაკვირი.

ვახტანგ პატარქალაშვილს

მივიღეთ თქვენი აბდა-უბდა. მისი ბოლომდის კითხვით თვალები ამოგვეტყემლა. თურმე გწყინთ, რომ უმუშევარი ხართ. არა, ამის დამწერ კაცს, განა, ვინმე მიიღებს სამსახურში? ერთად-ერთ „ტარტაროზს“ შეუ.-ლია ასეთი „რისკის“ გაწევა და ისიც „ცნობათა მიღება-ში“ ჩასაგდებად. კარგია, თქვენი დასჯის მიზნით, მაინც რომ შეგვეძლოს ამ ნაროშავის ჩვენს ჟურნალში დაბეჭდვა, თანახმად თქვენი დაჟინებითი თხოვნისა.

თედორე გულიას

„ამხანაგო ტარტაროზო, გთხოვთ ეს ნახატი გამიტაროთ ჟურნალ „ტარტაროზი“-ს ახლო ნომერში.

გამოგზავნილი მაქვს კიდევ სამი ნახატი, მაგრამ არაფერი არ არის: არც პასუხი და არც ნახატი“-ო, გვწერთ.

ჰოდა, შე კაი კაცო, ველარ მიხვდით რაშიც არის საქმე?!.

ერთ ყრუ-მუნჯსა და ბრმა კაცს თურმე ცოლი მოუკვდა. შეწუხდენ,—„როგორ გავაგებინოთო“. ერთმა კი ასე ანუგეშა დანარჩენები: გვერდში რომ არ მოუწვება, ველარ გაიგებს, რომ მკვდარიაო?!.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ქართული ნაბიჯების რუსულად გაზომვა

დიდი ეშმაკები კი უნდა იყვენ ეს ქართველები: როცა ბუნებრივ კულტურის წარმომადგენლებზე მიდგა საქმე, ისეთი მსხვილ-მუცლებიანი ხალხი მოგვაჩეჩეს, რომ გეგონებოდათ: ღვინით დატენილ რუმბების ექსპორტიაო; ხოლო, როცა ფიზიკურ კულტურაში გვქონდა შეჯიბრი, ერთი იმისთანა „კვანწია“ ბიჭი გამოგვიგზავნეს, რომ ფეხებს სულ ალადასტურის ვაზივით ჰგრეხავდა...

პოლიგრაფტრესტის მე-6-ე სტამბა, კამოს ქ. № 68